

Dosarul nr. 2ra-331/2022
2-21088095-01-2ra-04042022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. N. Lupașcu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Budăi, I. Dutca, D. Băbălău)

Î N C H E I E R E

01 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Gheorghe Cojocaru reprezentat de avocatul Eduard Calmațui, Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Procuratura Generală a Republicii Moldova,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Gheorghe Cojocaru împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la încasarea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești,

împotriva deciziei din 24 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 10 iunie 2021, Cojocaru Gheorghe a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la încasarea din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Justiției suma de 2 000 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral și încasarea din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Justiției suma de 37 500 de lei cu titlu de prejudiciu material.

În motivarea acțiunii a indicat că la 14.06.2016, de către organul de urmărire penală a Inspectoratului de poliție Buiucani, mun. Chișinău a fost pornită cauza penală nr. 2016031349 în temeiul unei bănuieli rezonabile privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 149 din Codul penal, pe presupusul fapt de lipsire de viață din imprudență la 14.06.2016 a cet. Ala Ursachi.

La 15.06.2016, ora 16:00, a fost reținut pe str. Armenească, 96, de către Procuratura sec. Rîșcani, în aceeași zi a fost plasat în izolatorul de detenție preventivă a Direcției Poliției mun. Chișinău, str. Tighina 6.

Ulterior, la 17.06.2016, prin încheierea judecătorului de instrucție a fost plasat în arest la domiciliu pentru 20 de zile.

La 01.07.2016, de către același judecător i-a fost prelungită măsura preventivă pe un termen de 25 de zile.

Nefiind de acord cu prelungirea măsurii preventive arestul la domiciliu, menținută de către instanța de fond, a contestat cu recurs încheierea, astfel prin decizia Curții de Apel Chișinău a fost casată încheierea primei instanțe și aplicată măsura non-privativă de libertate controlul judiciar.

Prin sentința din 07 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, Gheorghe Cojocaru a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (2) lit. a) din Codul penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții pe un termen de 5 ani.

În temeiul art. 90 din Codul penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare pe o perioadă de probațiune de 1 an și 6 luni. A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de Ana Buzu, fiind dispusă încasarea în beneficiul acesteia din contul lui Gheorghe Cojocaru a sumei de 50 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral, în rest cerințele reclamantei au fost respinse. Totodată, s-a respins ca neîntemeiată cererea înaintată de procuror, prin care a solicitat încasarea a 560 de lei cu titlu de cheltuieli judiciare din contul lui Gheorghe Cojocaru în contul statului.

Prin decizia din 13 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de procuror și de avocatul Petru Răileanu în numele succesorului părții vătămate, și a fost admis apelul declarat de avocatul Oleg Televca în numele inculpatului, casată sentința și pronunțată o hotărâre nouă potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Gheorghe Cojocaru a fost achitat de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (2) lit. a) din Codul penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii. De asemenea, s-a indicat că în baza art. 387 din Codul de procedură penală, instanța nu se va pronunța asupra acțiunii civile lăsând-o fără examinare.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că la pronunțarea sentinței, prima instanță a stabilit eronat circumstanțele de fapt și de drept, situația de fapt reținută de prima instanță nu corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate incorect, și eronat l-a recunoscut vinovat pe Gheorghe Cojocaru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (2) lit. a) din Codul penal. În acest sens, instanța de apel a menționat că concluziile primei instanțe contravin prevederilor art. 101 alin.(1) din Codul de procedură penală, deoarece probele nu au primit o apreciere justă, iar concluziile făcute de instanța de fond sunt premature și în acest caz, într-o hotărâre este necesar nu numai de a reda declarațiile participanților la proces, dar și de a expune esența acestora, și legătura lor cu conținutul altor probe, care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse și prin urmare, modalitatea de motivare a soluției denotă că prima instanță nu a apreciat probele menționate în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor. De asemenea, instanța de apel a reținut că prin probele prezentate de procuror și cercetate de instanța de apel, nu a fost dovedită vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, împrejurări ce în opinia instanței de apel au determinat achitarea inculpatului Gheorghe Cojocaru de sub învinuirea imputată.

Subliniază că, prin decizia din 12 iunie 2018 a Curții Supreme de Justiție, recursul ordinar înaintat de procuror a fost respins ca inadmisibil și încetat recursul declarat de succesorul părții vătămate.

Astfel printr-o decizie irevocabilă a fost achitat de la pretinsa comitere a infracțiunii imputate de către Procuratură.

Indică că, prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală și ale instanțelor de judecată pe parcursul procesului penal nominalizat i-a fost cauzat un prejudiciu moral considerabil or, pe parcursul anilor 2016 - 2018 fiind învinuit de o infracțiune pe care nu a comis-o, totodată i-a fost lezată onoarea și demnitatea, deoarece în spațiul public au fost relatate aspecte privind comiterea respectivei infracțiuni.

Totodată, pe perioadă aflării în arest la domiciliu i-a fost restrâns dreptul de a munci, în acest sens conform prevederilor art. 7 din Legea 1545 din 25.02.1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, în cazurile menționate la art. 3 alin. (1), persoanei fizice sau juridice i se compensează sau i se restituie: salariul și alte venituri provenite din muncă, ce constituie sursa ei principală de existență, de care a fost privată în urma acțiunilor ilicite.

Consideră ca fiind ilegală începerea urmării penale în privința sa, or au fost dispuse măsuri preventive, precum reținerea pentru un termen de 72 de ore, arestul la domiciliu, controlul judiciar, aceste acțiuni ale procuraturii și instanței de judecată i-au restrâns drepturile și libertățile sale constituționale, de asemenea prin achitarea lui de către instanța de judecată de la săvârșirea infracțiunii, apriori toate acțiunile organului de urmărire penală sunt ilegale, cât și a instanței de judecată prin care a fost condamnat de săvârșirea infracțiunii imputate.

Subliniază că, mediatizarea în spațiul public despre pretinsa săvârșire a infracțiunii i-au cauzat daune morale care cu greu pot fi recuperate, chiar și pe cale financiară.

Prin hotărârea din 06 august 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost admisă parțial acțiunea lui Gheorghe Cojocaru.

A fost încasat de la bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Gheorghe Cojocaru suma de 60 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat, suma de 37 500 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică acordată la examinarea cauzei penale.

În rest, pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate (f.d. 121, 140-149).

Prin decizia din 24 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, au fost respinse apelurile declarate de avocatul Eduard Calmațui în interesele apelantului Gheorghe Cojocaru, de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și de Procuratura Generală a Republicii Moldova, cu menținerea hotărârii din 06 august 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut ca fiind corectă soluția adoptată de către prima instanță or, a fost stabilit că odată cu emiterea deciziei Curții Supreme de Justiție din 12 iunie 2018, fiind menținută decizia Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2017, prin care Cojocaru Mihail a fost achitat de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (2) lit. a) din Codul penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, reclamantul/apelant este în drept de a pretinde la repararea prejudiciului cauzat în urma acțiunilor ilegale ale organelor de urmărire penală, procuraturii și instanțelor judecătorești, la caz fiind incontestabil întrunite condițiile legale. Astfel, instanța de apel a apreciat lipsite de temei argumentele Ministerului Justiției și Procuraturii

Generale cu privire la faptul că nu au fost întrunite condițiile de aplicabilitate a răspunderii statului prin prisma Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998.

Instanța de apel a apreciat ca fiind corectă concluzia instanței de fond privind stabilirea cuantumului prejudiciului moral în sumă de 60 000 de lei, care reprezintă o satisfacție echitabilă lui Gheorghe Cojocaru, având în vedere principiile compensării echitabile și rezonabile a prejudiciului moral, natura dreptului lezat, caracterul și gravitatea suferințelor suportate, statutul social al persoanei, durata urmăririi penale și examinării cauzei, aplicarea măsurii preventive.

Or, instanța de apel a considerat că mărimea compensației solicitate spre încasare cu titlu de reparare a prejudiciului moral în sumă de 2 000 000 de lei, este una excesivă, motiv din care nu poate fi satisfăcută integral, nefiind stabilite suferințele morale de o asemenea intensitate, precum și la stabilirea cuantumului despăgubirilor se impune necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit, să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie venituri nejustificative.

La 14 martie 2022, prin intermediul oficiului poștal, Procuratura Generală a Republicii Moldova a declarat recurs împotriva deciziei din 24 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei contestate cu adoptarea unei decizii noi privind respingerea acțiunii (f.d. 211-213).

În motivarea recursului a indicat că, în majoritatea cazurilor instanțele de judecată la examinarea litigiilor ce țin de încasarea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești atribuie în beneficiul reclamantilor cu titlu de prejudiciu moral sume exorbitante, în mod vădit disproporționate cu realitatea economică și socială care există la moment în țară. Prin urmare, ce ține de prejudiciu material, cheltuieli de asistență juridică în cauza penală, la aprecierea costurilor și cheltuielilor judiciare instanțele urmau să se conformeze celor două principii de bază, și anume: costurile și cheltuielile urmează a fi în modul corespunzător probate, de obicei prin documente de plată sau prin prezentarea descifrării pe ore a lucrului avocatului și tarife aplicabile: cheltuielile trebuie să fie rezonabile ca quantum (în special în materia de tarife percepute pentru onorariile avocaților) și necesare pentru proceduri în speță (nu se compensează sub nici o formă lucrul avocatului care nu are tangență directă la proces).

În opinia recurentului, instanțele de judecată au examinat unilateral probele prezentate de către intimat, fără a lua în considerație probele intervenientului accesoriu, a părâtului astfel, încălcând principiul contradictorialității și egalității părților în drepturile procedurale astfel încât, instanța de judecată urma să cerceteze direct și nemijlocit probele existente și să emită hotărârea numai în temeiul circumstanțelor constatate și al probelor cercetate și verificate în ședință de judecată.

La 01 aprilie 2022, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a declarat recurs împotriva deciziei din 24 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei contestate cu adoptarea unei decizii noi privind respingerea acțiunii (f.d. 216-220).

În motivarea recursului a indicat că, instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material cu privire la încasarea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. Or, pentru aplicarea prevederilor din Legea nr. 1545-XIII din 25.02.1998, necesită

de a fi întrunite cumulativ (minim o condiție), atât circumstanțele prevăzute de art. 6 din Legea enunțată dreptul la repararea prejudiciului, cât și de art. 3 din Legea enunțată, cazurile de reparare a prejudiciului material și moral. Prin urmare, normele legale în cauză nu pot fi aplicate separat.

În opinia recurentului, este important și necesar să se constate ilegalitatea actului procedural emis de către organul de drept. Respectiv, dacă se demonstrează printr-un act judecătoresc de dispoziție irevocabil că acțiunile întreprinse de către organul de urmărire penală au fost ilegale, atunci dreptul la despăgubire apare indiferent de faptul dacă este vinovată sau nu persoana. De altfel, pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare și de urmărire penală, sunt necesare unele condiții speciale, și anume existența faptei ilicite. Or, nu orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspunderea statului. Prin urmare, la materialele cauzei nu există nici un act procedural definitiv și irevocabil a instanței de judecată (ex. încheiere interlocutorie), a judecătorului de instrucție, sau a organului ierarhic superior, prin care s-a stabilit ca fiind ilegale acțiunile organului de urmărire penală.

De asemenea a invocat că, instanțele de judecată inferioare nu au luat în considerare pct. 14 din hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiției nr.8 din 24.12.2012, potrivit căruia examinarea corectitudinii procedurilor de arestare, temeinicia deciziei de reținere sau gradul de motivare al actului prin care a fost dispusă arestarea, nu ține de competența instanței civile, deoarece aceste chestiuni urmează a fi decise în cadrul procedurilor penale.

La fel, consideră că instanța de apel nu a ținut cont la primirea soluției judecătorești, că mărimea prejudiciului moral urmează să fie proporțională cu sumele acordate de Curtea Europeană în cauze care vizează violări similare ale Convenției și care sunt îndreptate împotriva Republicii Moldova sau a țărilor cu un nivel de dezvoltare economică comparabil cu cel al Republicii Moldova.

La 12 aprilie 2022, avocatul Eduard Calmațui acționând în interesele lui Gheorghe Cojocaru a declarat recurs împotriva deciziei din 24 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei contestate cu adoptarea unei decizii noi privind admiterea integrală a acțiunii (f.d. 225-230).

În motivarea recursului a reiterat argumentele indicate în cererea de chemare în judecată și cererea de apel.

Suplimentar a invocat că, instanțele ierarhic inferioare nu au ținut cont în deplină măsură de circumstanțele cauzei, și anume de faptul că Gheorghe Cojocaru a suportat extrem de sensibil și dureros consecințele celor produse. Nu a fost evaluat impactul psihologic al acțiunilor organelor de drept asupra recurentului, mai mult ca atât nu s-a atras atenție la probele care au fost anexate, cu privire la mediatizarea cauzei pe mass-media, prin care i-a fost pătată imaginea recurentului și certificatele medicale. Respectiv cuantumul de 60 000 de lei acordat pentru prejudiciu moral este unul mult mai mic de cât cele suportate.

În opinia recurentului, instanțele au determinat nemotivat și nedescifrat prejudiciul moral, considerând că mărimea acestuia de 2 000 000 de lei este vădit exagerată, neluând în considerație calculul desfășurat și motivat care a stat la baza determinării acestui prejudiciu cauzat prin acțiunile ilegale ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

De asemenea, a indicat că, la soluționarea litigiului, instanța de apel nu a aplicat art. 14 alin. (1) și (2) din Codul civil (art. 19 din Codul civil actualizat),

care stabilește că persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și cauzat astfel. Se consideră prejudiciu cheltuielile pe care persoana lezată într-un drept al ei le-a suportat sau urmează să le suporte la restabilirea.

A conchis că, instanței de recurs îi revine sarcina să constate încălcarea drepturilor fundamentale ale recurentului/reclamantului, să ofere remedii adecvate pentru a evita condamnarea Republicii Moldova la CtEDO.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Decizia din 24 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată părților prin intermediul poștei electronice la 07 martie 2022 (f.d. 205). Astfel recursurile depuse de Gheorghe Cojocaru reprezentat de avocatul Eduard Calmațui la 12 aprilie 2022, de Ministerul Justiției al Republicii Moldova la 01 aprilie 2022 și de Procuratura Generală a Republicii Moldova la 14 martie 2022, sunt în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 04 aprilie 2022, Curtea Supremă de Justiție a comunicat intimatului recursurile depuse de Procuratura Generală a Republicii Moldova și Ministerul Justiției al Republicii Moldova, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii (f.d. 223).

La 27 aprilie 2022, Curtea Supremă de Justiție a comunicat intimaților recursul depus de Gheorghe Cojocaru, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii (f.d. 237).

Însă, până în prezent intimații nu și-au valorificat dreptul de a depune referință.

Examinând temeiurile recursurilor, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererile de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurențelor cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursurile declarate nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursurile declarate de Gheorghe Cojocaru reprezentat de avocatul Eduard Calmațui, Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Procuratura Generală a Republicii Moldova nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, sunt inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursurile declarate de Gheorghe Cojocaru reprezentat de avocatul Eduard Calmașui, Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Procuratura Generală a Republicii Moldova.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecători

Mariana Pitic

Victor Burduh